ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ANDRE REUZE

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ "ΩΡΑΙΑΣ ΑΔΡΙΑΝΗΣ,,

Όταν ὁ Καντιὸν μπῆκε μέσα στὴ σάλα τοῦ «Μαύρου Λύκου», τῆς περίφημης ταβέρνας τοῦ λιμανιοῦ, ζωηρὲς φωνὲς ἀκούστηκαν ἀπ' ὅλα τὰ τραπεζάκια.

— Ὁ Καντιὸν! Καλῶς ὥρισες Καντιόν! Κάθησε ἐδῶ στὴν παρέα μας!... Ἔλα νὰ σὲ περάσουμε ἕνα ποτῆρι!... Πές μας λοιπόν, Καντιόν, τὴν ἱστορία σου.

Ὁ Καντιόν, μὲ τὸ κασκέτο κατεβασμένο στὰ φρύδια, χσμογελοῦσε γεμάτος ἱκανοποίησι γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκαμναν. Ἔσφιγγε τὰ χέρια τῶν φίλων του, δεξιὰ κι' ἀριστερά. Φιλήθηκε μὲ τὸν Πενσσάρ, μὲ τὸν ταβερνάρη, μὲ τοὺς πιὸ στενούς του φίλους.

Ὕστερα κάθησε σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ παράγγειλε κρασί. Ὅλοι ἡ πελατεία τῆς ταβέρνας τὸν περικύκλωσε, γιατὶ ὁ Καντιὸν ἦταν ὁ μόνος ἀπ' τοὺς πελάτας ποὺ ἤξερε νὰ διηγῆται ὠμορφες ἱστορίες.

Ὅταν μιλοῦσε κρέμουνταν ὅλοι ἀπ' τὰ χείλη του, καὶ τὴν πιὸ ἀσήμαντη ἱστορία ἤξερε νὰ τὴν κάνη ἐνδιαφέρουσα.

Ἦταν γνωστή, ρέβια σ' ὅλους ἡ ἱστορία τῆς «ὡραίας Ἀδριανῆς» καὶ ἡ τραγικὲς περιπέτειες τοῦ Καντιὸν στις ἀφιλόξενες ἀκτὲς τῆς Σαχάρας. Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ τὴν διηγόταν πρόσθετε καὶ νέες λεπτομέρειες, ποὺ μποροῦσαν νὰ κάμουν ν' ἀναριχιάση κι' ὁ πιὸ σκληρὸς ἄνθρωπος.

Δὲν ἐννοοῦσε ὅμως ὁ Καντιὸν νὰρχίση τὴ διήγησί του, ἂν δὲν ἔβλεπε μκροστά του ἀδειασμένο καὶ τὸ δέκατο ποτήρι. Γι' αὐτὸ ὅλοι τοῦ πρόσφεραν τὰ ποτήρια τους. Μόνον ἔτσι ὁ Καντιὸν μιλοῦσε.

— Διηγήσου μας κάτι, τοῦ ἔλεγε ὁ Κονεμαρε, μὲ παρακαλεστικὸ τόνο. Γνώρισα πολλοὺς ποὺ τὰ λένε καλά, κανένα ὅμως σὰν κι σένα...

Κι' ὁ Καντιὸν διηγιόταν τὴν περίφημη ἱστορία τοῦ ναυαγίου τῆς «ὡραίας Ἀδριανῆς»..

Τὸ ναυάγιο τῆς «ὡραίας Ἀδριανῆς» εἶχε γίνει πριν ἀπὸ δέκα χρόνια. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ Καντιὸν δὲν εἶχε πειὰ κομμὰ διάθεσι γιὰ τὰ μεγάλα ταξείδια. Τροβήχτηκε στὸ χωριό του, πῆρε μιὰ βάρκα καὶ καταγίνονταν μὲ τὸ ψάρεμα.

Ἡ «ὡραία Ἀδριανὴ» ταξείδευε τότε γιὰ τὴ Ρεουνιὸν κ' ἦταν ἀναγκασμένη νὰ σταματήση στὸ Ντακάρ. Ἀφοῦ πέρασε ὅμως τὸν τροπικό, χωρὶς στὴν ἀπειρία τοῦ νεαροῦ πλοιάρχου τη., βρέθηκε στὸν κόλπο τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, ποὺ εἶνε ὁ τρόμος ὅλων τῶν ναυτικῶν. Παρὰ τὶς προειδοποιήσεις τοῦ πληρώματος καὶ ἰδιως τοῦ Καντιόν, ποὺ δὲν θάκαμνε ποτὲ τέτοια ἀνοησία ἂν τοῦ ἐμπιστεύονταν τὴν κυβέρνησι τοῦ καραβιοῦ, ὁ νεαρος πλοίαρχος πεισματωθηκε νὰ μὴ ἀλλάξη διεύθυνσι. Κ' ἔτσι τὸ καράβι ἔπεφτε σὲ λίγο ἀπανω στοὺς βράχους τοῦ Ἀργονέν, κι' ἄνοιγε στὰ δύο, σὰν καρποῦζι!... Τὸ πλήρωμα μπῆκε στὶς βάρκες ποὺ τὶς παρεσυρε τὸ δυνατὸ ρεῦμα καὶ τὶς ἀναπαυδογύρισε ἡ θύελλα ποὺ ἔσπασε ἐκείνη τὴν ὥρα. Μιὰ βαρκα μόνο με τὸν Καντιὸν καὶ πέντε ἄλλους μπορεσε νὰ διαφύγη την καταστροφή καὶ νὰ φτάση στὴν παραλία, ἀφοῦ κινδύνεψε εἴκοσι φορές.

Τί παραλία ὅμως!... Ἀτελειωτη ἄμμος πέρα ὡς πέρα!.. Καὶ αὐτὸ δεν ἦταν τὸ μόνο κακό. Ἦταν ὁ φόβος νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν καὶ οἱ Μαῦροι λησταί, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τοὺς ἔσφαζαν ἂν τοὺς ἔπιαναν. Ἐξαντλημένοι, πεινασμένοι, διψασμένοι, οἱ ναυαγοὶ ἄρχισαν νὰ περπατοῦν με τὴν ἐλπίδα νὰ φθάσουν σὲ κανενα σταθμὸ ἢ νὰ δοῦν κανένα πλοῖο.

— Πρέπει νὰ δῆτε τί εἶνε ὁ ἥλιος σ' αὐτὸ τὸν τόπο γιὰ νὰ παραλάβετε, ἔλεγε ὁ Καντιόν. Σερνόμαστον μὲ τὴν κοιλιὰ καὶ μαρούσαμε ξερὰ χορτα γιὰ νὰ κόψουμε τὴν δίψα μας! Καὶ τὴ νύχτα, ὅταν σφύριζε ὁ ἀέρας, νομίζαμε πως ἀκούγαμε τοὺς Μαύρους καὶ ποὺ νὰ μᾶς πάρη ὕπνος!...

Τὴν τρίτη μέρα τοῦ μαρτυρίου τους ἄρχισαν πειὰ νὰ χάνουν τὶς δυνάμεις τους. Ἡ πείνα καὶ ἡ κούραση τους εἶχαν κάμει πτώματα. Τι ἔπρεπε νὰ γίνη; Σκέφθηκαν, ξανασκέφθηκαν καὶ δὲ βρῆκαν ἄλλη λύσι παρὰ νὰ θυσιασθῆ ἕνας τους γιὰ νὰ φάνε οἱ ἄλλοι. Συμφώνησαν ὅλοι καὶ τράβηξαν λαχνό.

Ἡ τύχη κατεδίκασε τὸν Ζαγκορέ.

— Θαρρεῖς ποὺ τὤκαμε ὁ Θεός, ἔλεγε ὁ Καντιόν. Μποροῦσε νὰ τύχη κι' ὁ Ντωμαρὼν ποὺ... ἦταν ἀδύνατος σὰν ρέγγα! ἔπεσε ὅμως στὸ Ζαγκορὲ ποὺ ἦταν πιὸ χοντρὸς ἀπ' ὅλους...

Ἀφοῦ λοιπὸν τάφερε ἔτσι ἡ τύχη, ὁ Καντιὸν πρῶτος ὥρμησε κατὰ τοῦ Ζαγκορὲ για νὰ ἐκτελέση τὴν ἀπόφαση τῆς μοίρας. Ὁ Ζαγκορὲ ὅμως τοῦ ἔδωσε ξαφνικὰ μιὰ σπρωξιά, τὸν ἔρριξε κάτου κι' ἄρχισε νὰ τρέχη μέσα στὴν ἔρημο γιὰ νὰ σωθῆ. Οἱ ἄλλοι τεσσερες τάβαλαν με τὸν Καντιόν, ἄρχισαν νὰ τὸν βρίζουν γιατὶ ἄφισε νὰ τοῦ φύγη ὁ σύντροφος κι' ἤθελαν νὰ σφαξουν αὐτὸν στὴν θέσι τοῦ ἄλλου. Ὁ Θεος ξέρει τί θὰ γινόταν τότε ἂν τὴν ἴδια στιγμή, κατὰ καλὴ τυχη, δεν ἔρχόταν νὰ τους σώση ἕνα καράβι ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μακρυά. Ὁ Ζαγκορέ, φυσικα, θὰ εἶχε πεθανει ἀπ' τὴν πεινα στὴν ἔρημο.

— Καὶ καλὰ νὰ πάθη. Γιατὶ νὰ μὴ σεβασθῆ τὸ λόγο του; ἔλεγε ὁ Καντιόν, ὅταν διηγόταν τὴν ἱστορία αὐτή.

Καὶ οἱ ἀκροαται συμφωνοῦσαν:

— Διαβολε, ὁ λόγος εἶνε λόγος...

***

Ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ «Μαύρου Λύκου» κι' ἕνας ἄγνωστος παρουσιασθηκε. Ἦταν ἕνας ναύτης που μολις εἶχε φθάσει ἐκεινη τὴν ἡμερα μ' ἕνα πλοῖο ποὺ ἔρχόταν ἀπὸ τος Καναρίους φορτωμένο μπανάνες. Ὁ ναύτης ἦταν τυσο μελαχροινὸς που τὸν ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ μαῦρο.

Χαιρέτισε τους θαμῶνας, ἄφισε χαμω τὸ σάκκο του, κάθισε σὲ μιὰ καρεκλα, ζητησε κρασι κι' ἄρχισε νὰ κυτταζη γύρω του.

Ὅλοι εἶχαν σωπασει. Τοὺς ἔκαμε ἐντύπωση ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ κάτι τοὺς ἔλεγε ὅτι δὲν μπῆκε μεσα στὴν ταβερνα γιὰ νὰ πιῆ μόνο τὸ κρασί του.

Ἄξαφνα τὸ βλέμμα τοῦ ἀγνώστου στηλώθηκε πάνω στὸν Καντιόν.

— Σὲ βρίσκω ἐπὶ τέλους, Καντιόν, φώναξε. Καλὰ μου εἶχαν πῆ ὅτι θὰ σ'εὕρισκα ἐδῶ.

Ὁ Καντιὸν σηκώθηκε κίτρινος σὰν τὸ λεμόνι.

— Ζαγκορέ... ψιθύρισε. δὲν πέθανες λοιπόν;

— Ἔτσι φαίνεται, ἀφοῦ μὲ βλέπεις ὁλοζώντανο μπροστά σου. Δὲν φταῖς ἐσὺ ποὺ βρίσκομαι στη ζωή. Ἔκαμες ὅ,τι μποροῦσες γιὰ νὰ με ξεκαρῆς. Ἀναγκάσθηκα νὰ ζήσω δεκα χρόνια μὲ τοὺς Μαύρους ὡς ποὺ νὰ φτάσω στο Μαρόκο. Σὲ συγχωρῶ γιὰ ὅσα ὑπόφερα, δεν ἤθελα ὅμως να πεθάνω πρὶν σοῦ πῶ κατάμουτρα, μπροστὰ σὲ μάρτυρας, ὅτι σὲ συχαίνουμαι.

— Και σὲ τί ἔχεις νὰ μὲ κατηγορήσης;

φώναξε ὁ Καντιόν. Δέχτηκες να τραβηξουμε κλῆρο, ναί ἢ ὄχι:

— Δέχτηκα. Ἀλλὰ ἐσὺ φάνηκες παλήκάθρωπος. Δὲν τραβηξες τίμια τὸν κλῆρο. Ἔκαμες ταχυδακτυλουργία γιὰ νὰ τὴν πάθω ἐγὼ ποὺ ἤμουν ὁ πιὸ παχυς ἀπ' ὅλους σας καὶ θὰ βρισκατε περισσότερο κρέας νὰ φᾶτε!..

Ὕστερα ὁ Ζαγκορε γύρισε στοὺς πελάτες τῆς ταβέρνας, ποὺ τὸν κύτταζαν κατάπληκτοι, καὶ τοὺς εἶπε:

— Ὁρκίζουμαι στο Θεὸ ποὺ μ' ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅτι ὁ Καντιὸν ἔκαμε ταχυδακτυλουργία τὴν ὥρα ποὺ τραβοῦσε τὸ λαχνό. Ἂν ἦταν τίμιος δὲν θἄλεγα τίποτα. Εἶχα δώσει τὸ λόγο μου, κι' ἐγὼ τὸ λόγο μου τὸν κρατῶ. Ἦταν ἄτιμο αὐτὸ ποὺ ἔκαμες, Καντιόν.

— Ἐνώ; εἶπε ὁ Καντιόν, μὲ κάνεις νὰ γελάσω.

Γελοῦσε, ἀλλὰ ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε παράξενα καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

Ὁ Ζαγκορὲ πλήρωσε τὸ κρασὶ ποὺ ἤπιε, ἔρριξε τὸ σάκκο στὸν ὦμο του καὶ σηκώθηκε.

Καὶ βγῆκε.

Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ οἱ θαμῶνες τοῦ «Μαύρου Λύκου» δὲν ξανασεῖδαν τὸν Καντιον...

André Reuze

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὅταν εἶσαι εὐτυχὴς φρόντιζε ν' ἀποκτᾶς φίλους, γιὰ νὰ τοὺς δοκιμάζης ὅταν θὰ δυστυχήσης.

Δὲν ἀγαπᾶται κανεὶς γιατὶ ἀγαπᾶ, ἀλλὰ γιατὶ ἀρέσει.

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε ἕνα ζευγάρι ξύλινα παπούτσια ποὺ κάνουνε τὸν ἄνθρωπο ὑψηλότερο, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν κάνουνε καὶ μεγάλο.